

Publicerad 2014-07-30 11:36 av krossadesmulor

Hur länge orkar man känna sig tom, liten och värdelös

Jag längtar inte efter döden i hans närhet

Jag är så rädd hela tiden. Förr kunde jag kontrollera hjärklappningen, det går inte längre. Klockan är ungefär elva när jag öppnar dörren till lycka. Hans pappa är vaken, jag går upp för dom smala trapporna, alltid rädd för att missa ett steg.

Där står han. Jag tycker om hans hår idag. Hans dator är fortfarande sönder. ”Jag kommer fixa det själv” säger han och låter självsäker.

Lakanen är nytvättade, vi ska renbädda. Det går inte så bra, men han kollar på mig hela tiden. Jag har håret nersläppt och känner mig fin. Tänk så tycker han det också.

Vi lägger oss i sängen, han tar sin syrras dator. Den slutar fungera. ”Allt som kommer in här dör” säger han. Jag vet Simon, jag vet. Varje gång jag lämnar dig dör jag på nytt. Datorn har vi på min mage. Han är irriterad och jag ligger och ler, låter honom fixa det utan att lägga mig i.

Datorn börjar fungera tillslut, vi sätter på en skitfilm. ”Ta den första bästa”. Egentligen ville han kolla på en dålig komedi.

Ljudet slutar fungera. Hela tiden trycker han mig närmare honom. Vandrar med sina lena händer på min kropp. Fläkten som han tog in på rummet blåser skönt.

Min hand är på hans rygg. Han vilar sitt huvud på min axel. Det går så sakta, jag hinner känna. Enda gången jag känner mig levande.

Sexet är lika bra varje gång, vi känner varandra och vet vad vi tycker om. Datorn lägger av, det enda som hörs är våra djupa andetag i mörkret.

Efteråt ligger vi nakna i varandras armar. Han smeker mina höfter och armar. Jag tar sakta på hans rygg med fingertopparna.

Klockan är strax innan ett, jag sätter mig upp och han kramar om mig. Han säger att jag har fina underkläder. Han behåller mina rosa trosor. ”Ta du dom” säger jag.

Simon får mig att känna mig mindre tom. Han ger mig svar på frågan ”vad är meningen med livet”. Våra konversationer är fantastiska men betydelselösa. Min kropp brukar kännas förlamad, men aldrig när jag är med honom. Jag längtar inte efter döden i hans närhet.

Vi går ner, pratar lite innan jag ska gå. Utan trosor står jag och röker. Går hem och känner mig lika tom som för ett par timmar sen. Jag undrar alltid vad jag ska göra nu.

Jag trodde aldrig att jag skulle förlora mig själv till kärleken. När jag var yngre så lovade jag mig själv att aldrig låta mig gå förlorad. Jag kommer ihåg det ögonblicket så starkt. Jag stod i badrummet, kollade på min nakna kropp i spegeln. Men allt är förändrat nu. Jag bara önskar att jag kunde ha hållt löftet. Allt hade varit enklare då. Jag hade kanske kunnat leva fullt ut istället för att bara leva när jag träffar honom.

Och jag hatar att jag har blivit en av dom som inte klarar sig utan kärlek.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren krossadesmulor med Poeter.se id #47602 innehar upphovsrätten